

# Väntan i ovisssheters ovissshet

**Malin Aghed står plötsligt inte ut längre.** Med deportationer till Kabul. Av att asylsökande barn skrivs upp i ålder och görs hemlösa. Hon låter Ali flytta in i storasysters rum, hon som flyttat hemifrån. Kvar finns en 11-årig lillasyster och en 14-åring på 186 cm, som sannolikt också blivit åldersuppskriven om det hade gällt honom. Men nu gäller det Ali. Det enda de vet om honom är att han gillar fotboll.

Och mycket fotboll blir det. Men också många tankar, om moderskap, om att träda in för en mor som tvingats avstå, om kärlek, flykt, tillit. Om väntan och oro. "Vi lever inuti en väntan." "Om bara inte framtidsoron ständigt satt på våra axlar och gnagde håll..."

**Malin Aghed kallar sig också för "ställföreträdande hopp".** Ändå vet ingen av oss någonting, skriver hon. Bara att vi delar oron. Och att jag bär hoppet åt honom när han inte orkar.

Så kommer det då – avslaget. "Det går inte att beskriva smärtan. Jag har på riktigt inga ord." "Jag vill inte ha det samhälle som har ett rättsväsende som väljer misstro som grundförutsättning." Samtidigt "smärtan över hans smärtor är det svåraste."

När Nya gymnasielagen baxats igenom i riksdagen, ingår Ali – med EN dags marginal. Och han får 13 månaders frist. Han är inte i mål ännu. Det är en lagstiftning med många villkorade blindskär. Men det finns ett hopp igen. Det finns en möjlighet. Och där, efter två års väntan, slutar boken. I Alis och Malins beslut över fruktsalladen. Han har läst hela boken. Varför ska nån annan läsa det här? För att våga bli drabbad. För att våga vara modig.

Deal, nickar Ali och Malin skickar in sitt manus.

*Maria Wallin*

**Fotbollen, kampen, väntan och vi**  
**Malin Aghed**  
**VISTO förlag**